



NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Teine revolutsioon II köide: Rahva riik

1. osa

EESSÕNA

"Rahvavabariik" on minu programmilise kirjutise teine köide tulevasest teisest revolutsioonist.

Esimene köide "Glaube ja võitlus" käsitles peamiselt noorema põlvkonna natsionaalsotsialistide maailmavaadet; seekord on tegemist kõigi sakslaste uue Reichi vormi ja ülesehitusega.

Meie peamine nõue poliitilises igapäevases võitluses on:

"LIFT NS BAN!"

Sest ilma uuendatud Natsionaalsotsialistliku Saksa Tööliste Partei vaba arenguta ei toimu rahvuslikku taassündi. See eesmärk, mis on seltsimeeste ringis vaieldamatu, kohtub aga üldsuse hulgas ikka veel laialdase arusaamatusega:

Rahulolematus kinnistunud parteisüsteemiga kasvab ja ka natsionaalsotsialismi nähakse üha enam positiivses valguses. Kuid liigagi kiputakse nägema natsionaalsotsialismi kui 1945. aastal jäljetult kadunud valitsemisvormi, mitte kui ideed, millel on vastus oleviku ja tuleviku probleemidele. Seega on kasvav huvi

Adolf Hitleri, tema idee ja riigi vastu pigem ajalooline kui poliitiline. Me peame seda muutma, kui tahame, et meid võetaks rahva seas tõsiselt kui revolutsioonilist jõudu.

Me ei taha enam, et meid nähakse "vormifetišistidena", "Hitleri harlekiinidena", me lükkame tagasi vasakul seisva vaimu loosungi. Me kavandame revolutsiooni paremalt poolt ja näitame elava liikumise traditsiooni ja muutumist, mille unistused ei ole maha maetud:

Unistused õigusest ja vabadusest, eluruumist ja maailmavõimust, rassist ja rahvusest, õhtumaast ja juudiküsimuse lõplikust lahendusest, kolmandast teest väljaspool kapitalismi ja kommunismi, Volksgemeinschaft der Deutschen.

Ma tahan need unistused selle teise kõite raames kindlasse vormi panna, mitte selleks, et luua dogma - me ei ole pimedad dogmaatikud -, vaid selleks, et visandada uue, ilusama Saksamaa piirjooned. Ma ei tegele riigifilosoofiaga, ma ei ole koostamas valitsusprogrammi; kuid nii nagu oli vaja uuesti esitada meie idee põhimõtted, ilma maailmavaadet ideoloogiaks muutmata, nii peame ka meie esitama oma ideed tulevase natsionaalsotsialistliku rahvusriigi kohta, kuid ilma et me sellega sundiksime mitmekülgset rahvaliikumist kitsasse paelasse. Üksikasjad jäetakse revolutsioonilise arengu hooleks, kuid põhimõtted tuleb väljendada.

Mõned seltsimehed süüdistavad mind ehk selles, et ma tahan võltsida või ümber tõlgendada tõdesid ja ideid, mis on "Mein Kampfis" igaveseks kirja pandud. Miski ei võiks olla minu meelest kaugemal!

Juht Adolf Hitler, tema töö ja elu on ja jääb kõrgeimaks autoriteediks ja kättesaamatuks eeskujuks igale tõelisele natsionaalsotsialistile, - kuid aeg ei jää seisma; idee ja liikumine peab olema võimeline muutuma, ilma et ta selle tõttu oma põhimõtetest loobuks; katoliku kirik on seda meile sajandeid näidanud.

Ja meil - rahvuslikel ja sotsialistlikel noortel okupeeritud ja purustatud riigis - on õigus mõelda oma võidutee peale. Nostalgia ei asenda poliitikat!

Seega valisin selle termini alapealkirjaks:

Louis Napoleoni ja Mao Tse-tungi vaheline natsionaalsotsialism, mis võib mõnele vanale võitlejale tunduda võõristav. Loomulikult ei väida ma, et suure korsiklase vennapoeg ja edukas Hiina revolutsionäär olid natsionaalsotsialistid, kuigi kindlasti on kokkupuutepunkte bonapartismi ja maoismiga. Aga tegemist on millegi muuga:

Louis Napoleoni teine Prantsuse impeerium tõestab meile, et suur kangelane võib

vaatamata oma võimupoliitilisele ebaõnnestumisele innustada väiksemaid lapselapsi edukaks ümberkorralduseks.

Kuid Mao Tse-tung tõestas meile, et revolutsioon ei pea tingimata lõppema küllastunud, enesega rahuloleva bürokraatlike parteiametnike "uue klassiga". Ta näitas revolutsionääridele kogu maailmas, et pidevalt uuenev partei võib tõrjuda reaktsiooni ähvardavaid ohte.

Aga kolmas poliitiline eeskuju meie Reichi särava taassünni kujundamisel peab olema Ernst Röhm, SA staabiülem, kes lõi "teise revolutsiooni" kontseptsiooni ja andis selle eest oma elu.

Kuid kõik see omandab tähenduse ainult Adolf Hitleri titaanilise kaju ja Suur-Saksa Reichi mälestuse taustal, mis täitis kaksteist aastat sakslaste igatsust - igatsust suuruse, väärikuse, au, vabaduse ja sotsiaalse õigluse järele - ja mis langes vaenlaste üleoleku ja reaktsiooni reetmise tõttu. Meie isade pärand elab meis.

Ühel päeval saabub kättemaksu päev!

Ma kordan mõnes osas seda, mida ma juba ütlesin "Usus ja võitluses", kuid nüüd näeme seda teises kontekstis; muidu on dr Goebbels meile õpetanud, et tõde ei saa piisavalt sageli öelda.

Ma kirjutan neid ridu ka oma vangistuse ajal ja olen teadlik oma avatud sõnaga kaasnevatest ohtudest.

Aga ma olen sünnilt vaba! Ma olen sakslane - mitte okupatsioonivabariiklane! Mis mind huvitavad 45. aasta võitjate poliitilised sundmantlid? Ma räägin oma armust!

See puudutab Saksamaad. Kes tahab argpükslikult taganeda?

PÄIKE EI LOOJU KUNAGI MEIE KOHALE!

1. VALITSUS

"Impeerium on rahu!" - Louis Napoleon

Ajalooline näide: Teine impeerium

1815. aastal sai Napoleon lõplikult lüüa.

Waterloo lahing - Prantsusmaa poolel niikuinii vaid noorte, kogenematuid poisse

ja vanu veterane aastaid kestnud Euroopa sõjast - oli kaotatud; suur korsiklane pagendati Saint Helena saarele, kus ta aastaid hiljem kibestunult ja üksildaselt suri.

Tema kaotusega, tema surmaga - tundus, et ka tema unistused surid. Võimas Prantsuse impeerium, mis oli kogu Euroopat sõjaga katnud ja lõpuks domineerinud, purunes. Temast ei jäänud jälgegi. Napoleoni impeeriumi sümbolid, tiitlid ja ideed keelustati kogu Euroopas - isegi löödud ja alandatud Prantsusmaal. Kotkad lebasid ajaloo tolmus, mattunud verevoolude ja võitjate needuste alla.

Impeeriumi marssalid ja väarikad isikud olid tagakiusatud ja elasid viletsat elu, kui nad ei teeninud süsteemi, mille võitjad olid Prantsusmaale kindlaks määranud - Ancleni režiimi, tagurliku kuningliku valitsemise. Troonipärija, Napoleoni ainus poeg, kasvatati Austria printsina ja suri noorelt.

Prantslased, kes olid keisri ajal olnud mandri isandad, kes olid oma keisrit hiilguse ja edu päevil innukalt toetanud, isegi peaaegu kuni kibeda lõpuni, olid välja verestatud. Tema armee mass oli jäänud Venemaale, kaardivägi oli end viimases lahingus ohverdanud - edutult ja näiliselt mõttetult. Sajad tuhanded parimad olid langenud ja ometi oli keiser kaotanud.

Prantsusmaal räägiti Caesari maaniast, verisest metsalisest, megalomaanist, kes oli ohverdanud oma rahva ohjeldamatule isiklikule ambitsioonile, asjatule auahnusele. Need, kes ikka veel tõstsid häält endise režiimi kaitseks, mis oli jäljetult kadunud, maa pealt kustutatud, olid ohus, et avalik arvamus või restauratsiooni käsilased rebivad neid laiali. Keisrilojauseid oli vähe, ilma julguse ja lootuseta. Impeerium - see oli eksisteerinud vaid kümme aastat - oli unistus. Täitmata igatsus vähestele ustavatele, talutav õudusunenägu enamikule. -

Aastaid hiljem, kui keisri kirst viiakse St. Helenalt Pariisi, on meeoleolu rahva seas muutunud. Vanad hüüded "*Vive l'empereur! - Elagu keiser!*"

Suure surnu vennad ja marssalid seisavad kirstu ees oma ajaloolises vormiriietuses. Aga see oli ainult melanhoolia, mitte tulevik. Rahvahulga - kaugeltki mitte rahva enamuse - hüüded olid surnud mehe jaoks, kelle võitudest jäi alles vaid mälestus. Puudus pärija ja lootus uuele algusele. Kuidas see pidi välja nägema?

Kõik Euroopa riigid olid kokku leppinud, et nad ei salli enam kunagi Napoleoni Prantsuse riigi eesotsas; nad toetasid kogu oma jõuga korrumppeerunud kuningriiki. See süsteem ei olnud rahva seas eriti populaarne, kuid tagas teatud heaolu, majandusliku stabiilsuse ja rahu. Ja see hoiatas lakkamatult kohutavate tagajärgede eest, mis paratamatult järgneksid bonapartismile, mis oli juba kord rahvale katastroofi toonud. Iga keisrile lojaalsete nõrkade rühmade liikumine purustati.

Rahvas jäi ükskõikseks.

Kauges Šveitsis istus tol ajal noormees, kellel olid kummalised, hullumeelsed unistused; tema emakeel - prantsuse keel - rääkis ta kummalise, saksa aktsendiga ja Prantsusmaal oli tal sissesõidukeeld. Tema nimi: Louis Napoleon, keisri vennapoeg.

Ta ei olnud küll geenius, kuid ei olnud ka rumal. Ta ei olnud võluv, kõikehaarav isiksus nagu tema onu, kuid tal oli julgust: julgust hulluks minna! Sest kas polnud see noor seikleja hullumeelne, et ta pretendeeris Prantsuse keiserlikule troonile? Enamik inimesi ainult naeris, mõned jälgisid tema tegevust kahtlustavalt, ainult mõned tuhanded inimesed uskusid temasse:

Napoleoni sõdade veteranid ja mõned noored, kes arvasid, et nad lämbuvad lahkuvas kodanlikus ajastus. Naerulastel oli õigus: printsi kaks naeruväärset riigipöördekatset kukuvad õnnetult läbi; teine viib tema arreteerimise ja aastatepikuse vangistuseni, millest tal õnnestub lõpuks välismaale põgeneda, jättes maha oma unistuste varemed.

Kolmkümmend aastat pärast impeeriumi lõppu hakkas restauratsiooni stabiilsus kaduma. Majandusraskused kasvasid, töölised ja noored mässasid, kuningas põgenes.

1848. aastal, 33 aastat pärast Waterloo't, on revolutsioon võitnud.

Bonapartistid olid ainult osa sellest revolutsioonilisest vabadusliikumisest ja kaugeltki mitte suurim. Pigem väike vähemus unistajaid ja seiklejaid, kuid keelud olid lõpuks langenud! Vaevalt et keegi pidas endiselt võimalikuks uue impeeriumi taastamist - seda soovisid vaid vähesed, kuid bonapartistidel lubati nüüd avalikult mälestada surnud keisri saavutusi ja suurust ning nende kuude jooksul sai Napoleonist lõpuks rahvuskangelane. Ta on selleks jäänud tänaseni.

Sama aasta presidendivalimised tõid noorele vabariigile sensatsiooni. Ükski riigi arvukatest poliitilistest rühmitustest ei olnud seda oodanud :

Louis Napoleon, keda vaevalt keegi Prantsusmaal isiklikult tundis, kelle järgijad esmakordselt pärast aastakümnete pikkust keelustamist avalikult esinesid, kes seni oli end prantslaste tähelepanu alla toonud vaid ebaõnnestunud seikluste kaudu, valiti ülekaaluka häälteenamusega presidendiks! "Prantsusmaa ei valinud mitte isikut, vaid nime - Napoleoni," ütlesid poliitikud.

Kuid sellele järgnesid veel teised tunded. Välisriigid, üllatunud ja šokeeritud, olid saavutatud tõsiasja ees abitu. Nad ähvardasid, et nad aktsepteerivad president Na-

poleoni - kuid mitte kunagi keiser Napoleoni.

"Impeerium tähendab sõda!" ütlesid nad, ja seda kordasid printsipi presidendil vastused Prantsusmaal miljon korda. Nende kõigi jaoks tähendas impeerium: sõda, laiendatud piirid, pidevad lahingud, alistatud Euroopa, uuendatud maailmaimpeerium Rooma traditsiooni järgi. Välisriigid ei suutnud sellega leppida ja prantslased ise katsid Napoleoni Prantsusmaa vastu kõigi riikide hävitussõja uut väljaannet.

Tundus, et printsipi presidendil oli jäänud vaid kaks teed:

Louis Napoleon suutis jätkata oma onu pärandit seal, kus too oli ebaõnnestunud, ja võtta sõda vastu. Vähesed oleksid talle järgnenud ja ta ei oleks pärinud keisri sõjalist geeniust. Kuidas võis ta loota võita seal, kus suur surnud mees oli kaotanud?

Teine võimalus oli loobuda keiserlikust troonist ja muuta bonapartism demokraatlikuks vabariiklikuks liikumiseks. See oleks tähendanud loobumist alustest.

Louis Napoleon valis kolmanda tee, mis hämmastas kõiki, kindlustas tema koha ajaloos ja tegi temast poliitilise eeskuju meile, natsionaalsotsialistidele. Ta reisis läbi oma riigi, propageerides Napoleoni impeeriumi uuendamist. Kuid iga tema kõne lõppes trotsliku, esialgu uskumatult kõlava deklaratsiooniga: "**Impeerium on rahu!**".

Louis Napoleon ei reetnud suurt pärandit, millele ta tundis end pühendununa, ta lihtsalt tõmbas endasse onu kaotuse tagajärjed, ilma et ta oleks oma kuulsust puudutanud või oma eesmärgid muutnud:

- Prantsusmaa kui suurriik - kuid tänu majanduslikule edule ja tehnilisele arengule.
- Muutke piire - kuid majandusliku ja poliitilise surve abil.
- Prantsusmaa kui otsustav jõud kontinendil - kuid oskusliku diplomaatia abil.
- Rooma traditsioon - kuid ilma sõjata.

"Impeerium on rahu!"

Louis Napoleon tuletas meelde keisri suuri sisemisi saavutusi - haldamine, õigusemõistmine, rahva eneseteadvuse ja enesekindluse tõstmine, rahvuslik ühtsus ja entusiasim - ning lubas neid edasi arendada.

"*Impeerium on rahu! Mul, nagu keisrilgi, on suured vallutused ees.*" ütles prints president ja rääkis seejärel vaesuse kaotamisest, tehnilisest ja majanduslikust aren-

gust ning Prantsusmaa sisemisest suurusest.

1852. aastal tühistas Louis Napoleon vabariikliku põhiseaduse ja rahvahääletusel määras suur enamuse prantslasi ta keiserlikule troonile. Ta nimetas end Napoleon III-ks. Välisriigid vaikisid. Võimatu oli saavutatud:

37 aastat pärast Napoleoni täielikku lüüasaamist ja pagendamist oli taas Prantsuse keiser Bonaparte'i suguvõsast!

Ülejäänud on ajalugu. Impeeriumi ajal, mis püsis stabiilsena kuni sõjalise kaotuse saamiseni Saksamaalt 1870. aastal, tegi Prantsusmaa tohutuid edusamme. Tekkisid kaasaegne Pariis, raudteed, riigi avanemine, industrialiseerimine, aastakümneid kestnud vahekohtuniku roll mandril. Louis Napoleon ei olnud geenius, ta täitis oma kohust Prantsuse patrioodina ja suure mehe pärijana. Ükski mälestusmärk ei anna temast tunnistust, ta on unustatud.

Kuid suurt Napoleoni, kunagist näiliselt ebaõnnestunud keisrit, peetakse eelmise sajandi suurimaks prantslaseks - ja tõenäoliselt ta oligi. See, mida ta alustas ja mida tema vennapoeg jätkas, alustades nullist, kujundas Prantsusmaast Grande Nation'i.

Õigus ja vabadus

Rahvuse elus on kolm poliitikatasandit:

- Ajalooline ülesanne ja rahva elu mõte
- Riigi, valitsuse ja majanduse juhtimine
- Kodaniku isikliku eluala kujundamine.

Kui me mõtleme natsionaalsotsialistlikule rahvusriigile, siis tungib meile peale esimene tasand - meie ajaloolise eksistentsi tähendus. Nii nagu üksikisik meeletel on oma õnne ja elu, kui tal ei õnnestu seda sisuga täita, nii langeb ka rahvas enesehävitusse, kui ta eksleb oma ajaloolise missiooni suhtes, ei näe endas enam mingit tähendust või eri mõttes võitleb masside hinge eest.

Selline olukord on silmatorkav lääne demokraatlikes režiimides. Nad nimetavad end "pluralistlikeks ühiskondadeks", st nad annavad - isegi kui ainult teoreetiliselt - täieliku vabaduse igale poliitilisele, ideoloogilisele ja usulisele veendumusele. Me oleme juba oma liberaalse kapitalismi uuringus kindlaks teinud, et see vabadus on näiteks BRD-s väga piiratud:

On olemas niinimetatud "Vabadus-demokraatlik põhikord" (FDGO), mis peaks olema okupatsioonivõimelise Saksa ühiskonna siduvaks aluseks ja seega kehtestab liberalistliku ideoloogilise riigi. Tegelikult on FDGO ainult selleks, et hoida võimalikult väikest, rahvale võõraste elementide kihti.

Samal ajal, kui demokraadid eiravad igapäevaselt omaenda põhimõtteid - näiteks põhiõigust arvamus- ja kogunemisvabadusele -, puuduvad täiesti tavaliste inimeste tegelikud õigused - näiteks õigus tööle - ning rahvusliku elu tunnetamist isegi ei üritata, sest põhiseaduse taasühendamiskäsklus on praktilises poliitilises töös täielikult hüljatud.

Ehkki põhiseadus ei ole isegi teoreetiliselt täiesti halb, ei sobi see meie rahva ühiseks ideoloogiliseks aluseks. Võimu säilitamine valitseva kliikide poolt ilma visioonita ja eesmärgita ei saa olla siduv alus.

Siiski piisab järelejäänud vabadusest, mida saavad kasutada sellised rühmad, milles süsteem ei näe vaenlast, vaid ainult mingisugust õukonna nalja, et takistada meie rahva ühtsust ja lasta tal seega abitult tuleviku kaljudele triivida.

Meie, natsionaalsotsialistide jaoks võib Lääne õiguslikul ja sotsiaalsel süsteemil seega olla ainult instrumentaalne tähendus. Me tunnustame demokraatide seadusi tahtes neid kõrvaldada, et sillutada rahvale teed turvalisse tulevikku. Me peame oma võlkilise eksistentsi tähendust otsima mujalt. Selle mõtte põhitingimus on aga pelgalt rahva olemasolu. Õigus ja vabadus on lahutamatud.

Ka Saksa rahvas peab saama tagasi oma õiguse ühtsusele ja vabaduse iseseisvalt oma rahvuslikku elu kujundada. Seni, kuni Suur-Saksamaa ei ole organiseeritud tegutsemisvõimelise riigina ja selle olemasolu ei ole võimalik rahulepingutega kindlustada, jääb Saksa poliitika alati ajutiseks ja ebakindlaks. Ainult meie rahva õiguse ja vabaduse alusel leiavad meie mõtisklused Volksstaat'i kohta oma tähenduse.

Nagu varem mainitud, on Suur-Saksamaa meie rahva loomulik õigus. Võitlus Suur-Saksamaa eest on otsustav proovikivi:

See näitab, kes võitleb meie rahva õiguse ja vabaduse eest ja kes ainult räägib sellest. Võitluses Suur-Saksamaa eest on koondunud Saksa vabadusliikumine ja siin on demokraatia juba kaotanud igasuguse moraalse õiguse jätkata meie rahva saatuses kujundamist!

Maaailma olukorda arvestades on andestatav, et taasühinemine on isegi rohkem kui kolmkümmend aastat pärast vaherahu jäänud kättesaamatuks eesmärgiks.

Kuid see on kuritegu meie rahva ajaloolise missiooni vastu, et demokraadid lubasid, et ühtsust ei tajuta täna ei eesmärgina ega ülesandena.


NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENGLIEDERUNG

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!




NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Pricksõjajais ziojõjums
Intervija ar Mollija

Tevõs daja




the NEW ORDER
Number 179 (133) Printed 1975 April 20, 2012 (136)

The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!



NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!



Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom



Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
Hitler in Italy



English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family



Theodor Fritsch
The Sins of High Finance



Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK



English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO

Fight Back!



nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!